

«Barretina» ja a més de recreativa té una afinitat instructiva, allavors que se l'hi tregui aquest nom i se transformi amb un Ateneu on tan el seu nom com la seva missió, serà molt més gran en tots els caires com mirarà de expressar-ho la meua modesta ploma en el proper capítol.

SEBASTIÀ MONTALT.

Als llegidors

Els hi advertim que no s'extranyin que que casi tota la totalitat de treballs siguin de caràcter literari, puig recordint-se'n que estem amb estat de guerra, i per lo tant, es impossible poguer tractar de temes polítics i socials sense esser censurats.

Prenguin paciència els lectors polítics que ara toca contentar als literaris; no dubtin que ja vindrà el dia de la revenja.

Gent d'avui

Na Florença i son espòs, estan sentats en sengles sillonets arran d'un balcó overt a la verdor del camp.

La cambra és menuda i ben arranjada, les parets llises, d'un color clar; pocs quadres, escullits i col·locats estèticament. Mobiliari estil Imperi, amb piano de fusta clara, y demunt d'ell, que alguns bibelots japonesos, porcel·lanes de Sèvres i una minúscula reproducció de la recatada Venus de Mèdicis; a l'altre indret en una cantonera, coronant un sòcal de marbre, s'hi mostra el bust del romàntic Chopin. En tot s'hi entreveu la polidesa d'unes mans femenines. La parella son dos casadets novells que passen l'istiu a la terra; ella és rossa, faç blanca i ulls blaus amarats d'ingenuïtat. Està esguardant enllà de l'horitzó, i els seus tornejats braços romanen caiguts al llarg del cos. A la llengua es veu sa delicadesa glacial i al ensemps el caràcter oposat dels dos. I d'observació a

deducció, s'endevina que pel casament llur, no deuria ésser l'Amor l'únic motiu i emblema, car ell és el revés de la medalla: tipu burgès, gros, bofallut i vermell de gaites, llavi assortit, sensual; no està sentat sinó que ajassat còmodament, cames allargades i mans a les butxaques. Tot d'una l'esposa es gira per parlar-li, però desisteix veient que obra la boca en un badall intermenable. Passa una bella estona que talment semblen dos muts, més ella al veurer altra vegada un pam de boca badada, es posa neguitosa i diu:—No sé com t'ho fas per badallar tant!

Ell, arrocegant les paraules.—Doncs mira, obrint la boca!

Ella.—No es això; vull dir com és que tens tanta mandra posada assobre.

Ell.—Noia no m'amoïnis que'l meu mal no vol soroll.

Ella, marcant bé lo que diu. — Sí, quina malaltia pobret! menjar, badallar o dormir; ja't dic jo que fas una vidassa.

Ell, sense deixar la «mandritis». — Cada hu l'emprèn pel cantó que vol; tu l'has pegada amb el sentimentalisme ploricó, la poesia, la musiqueta i les flors colltorçades. Jo en canvi he anat sempre per lo pràctic, ço és: menjar i dormir. Vols res més pràctic i beneficiós pel qui sab cursar-ho?

Ella, parlant depressa i apenada.— Sí, molt pràctic però molt vulgar; tú ets un pobre d'esperit, Andreu... Si vegessis la vida sots els prismes amb que jo me la miro, series molt més feliç. Vols res més bonic al món que aquest crepuscle que s'estén ara com una meravella davant dels ulls? No t'admira aquest conjunt d'or, bronso i blau i aqueixa faixa morada qu'es veu al fons, mostradora de l'acabament de la tarda? No't commou la serenitat d'aquest cel, la suau carícia del ventitjol i el xisclar d'aquells aucells que volen freturosos, cercant llurs nius, veient que la nit s'atança? I aquesta campana qu'es sent al lluny melòdica i pau-